

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ

PÉCSI GYÜLEKEZETÉNEK
HÍRLEVELE

2009. augusztus

XIII.évf./08.

*Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön
rajtad! Fordítsa felés orcáját az Úr, és adjon
neked békességet!*

IV. Mózes 6:24-26

Szétválasztott vizek

„Mert Istenetek, az ÚR kiszárította a Jordán vizét elöttetek, amíg átkeltetek. Így cselekedett Istenetek, az ÚR a Vörös-tengerrel is, kiszárította elöttünk, amíg átkeltünk rajta, hogy megismerje a föld minden népe az ÚR kezét, hogy milyen erős az, és hogy féljétek Isteneteket, az Urat mindenkor.” Józsué. 4.23-24

Mindig azt gondoltam, hogy a teológia utolsó félévét az elért eredményeim feletti öröm hatja majd át, de sokkal inkább úgy tűnt, hogy ez az időszak több szorongást hoz, mint örömet. Elképzelésem sem volt, mi lesz a diplomaosztás után. Abban a félévben kezdtem el olvasni Józsué könyvét. Különösen a 4,10-24 ragadta meg a figyelmemet. *(A ládát vivő papok a Jordán közepén álltak, amíg végbe nem ment mindaz, amit Józsué az Úr parancsára elmondott a népnek. Mindezt már Mózes így parancsolta Józsuénak. A nép pedig sietve átkelt. Miután az egész nép mindenestül átkelt, az Úr ládája is átkelt a papokkal együtt, és a nép élve állt. Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének a fele is harcba készen kelt át Izrael fiai élén, ahogyan meghagyta nekik Mózes. Mintegy negyvenezer fölfegyverzett ember kelt át az ÚR színe előtt, hogy harcoljon Jerikó síkságán. Az Úr nagyra tette azon a napon Józsuét egész Izrael szemében. Éppúgy tisztelték egész életében, mint ahogyan Mózeset tisztelték. Az Úr azt mondta Józsuénak: Parancsold meg a Bizonyosság ládáját vivő papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból. Józsué tebát megparancsolta a papoknak, hogy jöjjenek ki a Jordánból. Amikor kijöttek az Úr szövetségládáját vivő papok a Jordán közepéből, alighogy szárazra tették lábukat, visszatért helyére a Jordán vize, és úgy folyt egész medrében, mint azelőtt. Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és táborni ütött Gilgálban, Jerikó keleti határán. Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué, és ezt mondta Izrael fiainak: Ha majd megkérdezik fiaitok apáiktól, hogy miféle kövek ezek, magyarázzátok el fiaitoknak, hogy szárazon kelt át Izrael itt a Jordánon. Mert Istenetek, az ÚR kiszárította a Jordán vizét elöttetek, amíg átkeltetek. Így cselekedett Istenetek, az ÚR a Vörös-tengerrel is, kiszárította elöttünk, amíg átkeltünk rajta, hogy megismerje a föld minden népe az ÚR kezét, hogy milyen erős az, és hogy féljétek Isteneteket, az Urat mindenkor.)* Az izraelitákat szorongással és bizonytalansággal töltötte el az elöttük álló gyökeres változás. Az én helyzetem is ugyanolyan volt, mint amilyen az övék lehetett. Ráébredtem, hogy ahogyan Isten a Jordánon keresztül utat készített Izraelnek, utat fog készíteni nekem is. Lehet, hogy még nem látom, de ott lesz. Isten döntése, hogy megmutatja-e nekem.

Isten szétválasztotta a Jordán vizét, és az izraeliták meglátták, hogy mennyire erős, dicsőséges és hatalmas Istent szolgálnak. Ugyanez az Isten nem fog minket a víz szélén álldogálva hagyni. Ő akkor is tud utat készíteni, ha mi nem látunk rá lehetőséget. Mert ilyen az Isten hatalmának és szeretetének természete.

„Istenünk, mutasd meg az utat, amit nekünk szántál, s adj hozzá bátorságot, hogy végigmegnünk rajta!”

Isten akkor is tud utat készíteni, ha mi nem látunk rá megoldást.

EMILY ENGLISH (KENTUCKY, USA)

Augusztusi gyülekezeti programjaink:

2-án, vasárnap, 9³⁰ imaóra és éneklés, 10⁰⁰ Úrvacsorai Istentisztelet lesz Pécssett, 15⁰⁰-kor Hidason Úrvacsorai Istentisztelet

Téma: **Kereszt hatása mások terhére!** Gal 6,2..

3.-ától -9.-éig, hétfőtől - vasárnapig, Hitmélyítő Tábor lesz Kismányokon
9-én, vasárnap, 9³⁰ imaóra és éneklés, 10⁰⁰ istentisztelet lesz Pécssett,
Hidason 15⁰⁰órákor istentisztelet

Helyettesítés!

11-én, kedden 17⁰⁰-kor bibliaórát tartunk Hidason
15-én, csütörtöktől - 16-án, vasárnapig. Ifjúsági Bevetés Kürtöspusztán
16-án, vasárnap, 9³⁰-kor imaóra és éneklés, 10⁰⁰ órákor istentiszteletet tartunk Pécssett. Hidason 15⁰⁰órákor lesz istentiszteletünk.

Téma: **Boldog nemzet az, amelynek Istene az Úr...** Zsolt 33,12.

18-án, kedden, 17⁰⁰-kor bibliaórát tartunk Hidason
20-án, csütörtökön, Körzeti csendesnap Döbröközön
21-én, pénteken, Bicsérden 18⁰⁰ házi istentisztelet lesz
23-án, vasárnap, 9³⁰-kor imaóra és éneklés, 10⁰⁰órákor istentiszteletet tartunk Pécssett. Hidason 15⁰⁰ órákor lesz istentiszteletünk.

Téma: **Alázatosan a kereszt alatt!**

24-én, hétfőtől 31-én, hétfőig Szabadságon vagyok.
30-án, vasárnap, 9³⁰-kor imaórát és éneklés, 10⁰⁰ órákor istentiszteletet tartunk Pécssett. Hidason 15⁰⁰órákor lesz istentiszteletünk.

Helyettesítés!

Média hírek

Augusztus 7-én Metodista fél óra lesz a Kossuth Rádióban

Előzetes: szeptember 6-án, 13-án és 20-án ifjúsági műsor lesz az MTV-n.

Honlap

A pécsi gyülekezet honlapja megújult, a hírlevelek ott is olvashatók egyéb információkkal és képekkel. Címe: <http://pecs.methodista.hu>

Születésnapjukat ebben a hónapban ünneplik:

Kőszegi Dávid	11-én
Szuhánszki János	18-án
Gyurkó Józsefné Kati	20-án
Khaled Mariam	25-én

Nyíregyházi női találkozó

A nyíregyházi gyülekezet szeretettel várja szeptember utolsó hétvégéjére, csütörtök estétől vasárnap istentisztelettel záródóan az országos női találkozóra a nők, asszonyok minden korosztályát, minden területen szolgálókat, hogy egymást gazdagítsuk, azt keresve, mi az, ami összetart, összehoz, ami közös bennünk.

Nagyon jó lenne, ha nem csak a szombati napot tudnánk együtt tölteni, hanem a pénteket is, hogy igazán ki tudjunk kapcsolni, odafigyelni a készített lelki témára, egymásra, magunkra. A két nap programját szeretnénk úgy összeállítani, hogy egymásra épülhessen a két nap, de akár külön-külön is zárt egység legyen, tehát ha valaki csak péntek este tud csatlakozni, akkor se érezze úgy, hogy ki/lemaradt valamiről.

Kérlek, gondoljátok át, ki az aki, úgy érzi, szívesen be tudna segíteni koordinátor-ként. Hagyományos és kicsit újszerű dolgokat is szeretnénk kipróbálni, nem feltétlenül csak ülni és hallgatni, de mindenki tetszésére és épülésére lenni.

A téma *“Az élet nem rólam szól”* című könyv alapján alakul – egyik nap, a másik napra az egyházunk szociális alapelvei adják a témát.

Szállás a gyülekezeti családoznál lesz.

A hidas gyülekezetéről...

Körzetünkhöz tartozik a hidas gyülekezet, ahol a német lakosság kitelepítése után (a 40-es évek második felében) az ottmaradt német evangélikusság számára német nyelven kezdett munkát Löbel János, aki a háború után települt vissza Hidasra. 1966-ban Pécssett megvásárolta az egyház a Tompa M. utcai házat, ekkor költözött a lelkész át Hidasról Pécsre, ennek ellenére, hogy a hidas gyülekezet még évekig a körzet legnagyobb gyülekezete volt. (Szerkesztő)

A hidas közösségünkben - ha senki nem beteg - hatan vagyunk. A kis lélekszám elszomorít bennünket. A gyülekezetet alapító testvéreink részben meghaltak, illetve

gyermekeik, unokáik, akik a gyülekezetben nőttek fel, elköltöztek, országunkon belül, vagy külföldön élnek.

Most kevesen vagyunk, de hálával gondolunk vissza azokra az évekre, amikor sokan voltunk, és imádkozó szívvel, hittel tekintünk előre, mert tudjuk, hogy Istennél nem a mennyiség a fontos. Imádkozunk új emberekért, fiatalokért és gyermekekért.

Mindig nagy úr marad egy-egy testvér halála után. A közelmúltban vettünk búcsút Gyuri bácsitól, akinek kedvessége, minden embert tisztelő szeretete, bölcs tanácsai mindannyiunk számára nagyon hiányzik. Gyuri bácsi szájharmonikával kísérte az énekeket, ez kedves színfoltja volt a bibliaóráknak. Szeretettel emlékezünk rá.

Alkalmaink: Vasárnap délután Istentisztelet van – előtte rövid imaóra. A hónap első vasárnapján úrvacsorai istentisztelet van. Keddenként házi bibliaórán a Lukács evangéliumával foglalkozunk.

Jó a kapcsolatunk a falu többi egyházával is. Meghívásra részt veszünk programjaikban. Májusban a református gyülekezet regionális női napot tartott, melyen mi is részt vettünk. A nap témája volt: „Ki van jelölve a helyed.” Katolikus testvéreink pap-szentelésre hívtak meg bennünket a pécsi székesegyházba. Kedves, meghitt alkalom volt. Márciusban, a női világ-imanapon az evangélikus gyülekezetnél voltunk együtt – mi nők, ugyanebben az időben, vasárnap délután lelkészünk és az evangélikus lelkész vezetésével a mi kápolnánkban a férfiak is együtt voltak (Férfi-imanap), azt mondták: „Jó volt, jövőre is megtartják.”

Imádkozó szívvel készültünk a Vasárnapi Iskola Szövetség által vezetett gyermek-alkalmakra, mely a Gyuri bácsi háza előtti utcában volt. Változó létszámmal és érdeklődéssel jöttek a gyerekek. Öröm volt, és biztató egy-egy gyermeket kísérő anyuka vagy apuka visszaemlékezését hallgatni, akik gyermekkorukban Ancika és Sztupkai Zsuzsi által vezetett gyermekórákon vettek részt. Ez alkalmat adott arra, hogy elhívjuk istentiszteletünkre is. Hisszük, hogy Isten előhossa azt, ami a szívük mélyén szunnyad, és az elvetett mag ki fog kelni. Imádkozunk ezekért a fiatal szülőkért, és köszönjük Istennek, hogy „*Reménytelves jövőt ad nekünk.*” (Jeremiás 29:11)

M Ü H L A N N A

Emlékezés nagybátyámra

Ez év május 27-én, a hidasi temetőben vettünk búcsút Schäfer Györgytől, Gyuri bácsitól, a hidasi gyülekezet 84 esztendő tagjától, nagybátyámtól, aki kisgyermek koromban éveken keresztül nevelő apám is volt. Egyházunk országos lapjában, a Metodis-

ta május-júniusi számában is megjelent erről egy híradás, életéről méltatás.

E sorokat az ott megrajzolt kép kiegészítésének szánom. Azt szeretném töredékesen elmondani, amit én láttam életéből, és ahogy én láttam őt, a közeli, általa nagyon szeretett családtag szemszögéből. Néhány évvel ezelőtt hallottam egy temetésen, hogy minden elköltözött ember élete egyttal levél is a hátramaradottak számára. Én ennek, az általam „olvasott” levélnek a tartalmából szeretnék néhány „sort” elmondani, nyilván szubjektíven, semmiképpen sem mérleget vonva hosszú, küzdelmes, de Isten kegyelme által hordozott életéből.

Már egész fiatalon, alig 22 évesen túl volt egy háborús katonai szolgálaton, hadifogságon és itthoni internálási időszakon. A hadifogságból hazatérve, itthon a valamikori népes családnak már csak töredékét találta. Édesapja (anyai nagyapám) 45 évesen halt meg a Szovjetunióban, akit málenkij robotra hurcoltak el lányával (édesanyámmal) együtt a felszabadító hős csapatok. Sógorának (édesapámnak) nyoma veszett a háború utolsó hónapjaiban. Édesanyja (anyai nagyanyám) egy kis ház szobájába zsúfolva élt apósával, anyósával és unokájával (velem, akkor 5 éves kisgyerekekkel) a volt szomszéd néninél, mivel német nemzetiségünk miatt kiforgattak bennünket házunkból és mindenféle vagonunkból.

1946-ban házasodott meg, és fiatal feleségével (a később sokak által ismert Schäfer Anna névvel) egyetértésben, együtt továbbra is vállalták a nagygyá nőtt család gondját, baját. Később önálló házat és egy kis konyhakertet kapott a család, nagybátyám és egy ideig nagymamám a bányánál dolgozva biztosította a mindennapi kenyérrevalót, és a legszükségesebb egyéb dolgokat a család számára.

1947-ben megszületett legidősebb unokahúgom, Anna, akiben kistestvért kaptam én is. 1948-ban édesanyám hazatért a „nagy Szovjetunióból”, nagynéném viszont súlyosan megbetegedett TBC-ben. Ez a betegség az akkori tüdőgyógyászati technika, az antibiotikumok hiánya és a táplálkozás szűkössége miatt kb. akkora túlélési esélyt jelentett, mint ma egyes rákbetegségek. Édesanyám egészségileg leromolva érkezett vissza a 3 és fél évi málenkij robotból. Gondoskodnia kellett saját és a magam ellátásáról, mivel édesapám végleg odamaradt a háborúban. Akkoriban faluhelyen nem igen volt munkaalkalom, ami volt, az is nyomorúságos és megalázó (mezőgazdasági napszám, háztartási cseléd jobb módú családoknál). Édesanyám előtt is ez a perspektíva állt, helyzetét 7 éves gyermeke tovább nehezítette. Ekkor mondta nagybátyám: „nem kell elmenned sehová, amennyi kenyérünk lesz, azt annyi felé osztjuk, hogy nektek is jusson.” (Ehhez természetesen nagynéném egyetértése is szükséges volt.) Így adódott, hogy a nagy étkező asztalt mindig nyolcan ültük körbe: két 70 év feletti idős, két kisgyermek, két beteg vagy betegeskedő fiatalasszony, nagybátyám és nagyanyám. Isten megáldotta ezt az áldozatvállalást, egészséges munkamegosztás jött létre a családban. Nagybátyám és

nagymamám látástól vakulásig dolgoztak, édesanyám erejéhez mérten otthon segített, majd később ő is munkát vállalhatott. Nagynéném gyakori kórházi ápolása, vagy otthoni lábadozásakor édesanyám és nagymamám lárták el a házi teendőket. Mi gyerekek ezen nehézségek terheit nem igazán éreztük: mindig volt étel (és sok finomság is) az asztalon, volt meleg szobánk, és egyszerű, de tiszta ruházatunk. A lányokkal (Anna után 1953-ban megszületett Emi is) úgy éltünk, mint a testvérek, a falu távolabbi részén lakók közül sokan nem is tudták, hogy melyikünk kinek a gyereke, többen testvéreknek gondoltak minket, mint ahogy mi is azt érezzük egymás iránt a mai napig. A család 1957-ben vált szét, amikor nagybátyámék külön lakást kaptak, ebben a lakásban született meg már a 3. lány, Aranka.

Gyerekként nem éreztük a család súlyos anyagi helyzetét, amely a mai válságos időszakban is nehéznek számítana, mert szüleink az Úrtól kapott erővel és reménységgel harcolták meg mindennapi harcukat. Egy időben nagybátyám asztalos műhelye is a lakószobában talált helyet, így sokszor együtt dolgozott a család, ki-ki saját munkáját végezve, és énekelve a gyülekezetben tanult énekeket. Mi Annával jókat játszottunk a gyönyörűen kigyalult fakockákkal. Még ma is élvezettel szívom be a frissen gyalult fenyődeszka csodás gyantás illatát. (Persze annak, aki naponta végigtakarította a helységet, hogy az visszaváltozzon konyhává, bizonyára nem volt annyira jó játék a dolog, de mindenkiben pozitív, meleg emléket hagytak ezek a családi együttlétek!) Soha egyetlen alkalomra sem emlékszem, hogy nagybátyám zúgolódott volna, vagy a helyzet miatti ellenérzésének más módon adott volna hangot, hogy miért kell saját családjá mellett még testvére gyermekét is segíteni felnevelni.

Ugyanezt a kitartó, türelmes teherhordozást tapasztaltam nála akkor is, amikor a nehéz 6 napos munka után (akkor még nem létezett szabad szombat, és a szabadság is leginkább az aktuális ház körüli munkákra ment el) vasárnap reggel elindult Szekszárdra vagy Pécsre nagynénémet meglátogatni, akinek nagyon sok műtéti beavatkozást és egyéb kórházi kezelést kellett elszvenvednie. Nagynénémnek mindig az volt a kérése, hogy az Úr addig tartsa életben, amíg gyermekeit fel tudja nevelni. Nem csak ezt kapta meg Istentől, hanem még dédunokái születésének is örvendhetett. Utolsó éveiket békés egyetértésben tölthették nagybátyámmal együtt.

A sokféle teher elhordozásához, türelmes elviseléséhez attól az Úrtól kaptak erőt, akit a 40-es évek végén megismertek, és akit életük végéig hűségesen szolgáltak a hidas metódista gyülekezet keretén belül.

Nagybátyám alapvetően békés természetű volt, de mindenképpen törekedett is a békességre. Nagy empátiával volt mások szükséglete iránt, gyakran kérdezte egy elkészült asztalos munka után: „mit gondolsz, nem lesz ez túl sok, amit ezért kérek?” (az egyébként nagyon szerény összegre vonatkozóan). Mindig talált mentséget, magyaráza-

tot mások gyengéjére, hibáira. Hitbeli dolgairól nagyon visszafogottan, szerényen beszélt, de jó volt látni, ahogyan az Úr érlelte életét élete utolsó időszakában. Hisszük, hogy elérte célját, s együtt fogjuk dicsérni Urunkat az örökkévalóságban.

Ezek a „villanások” azok, amiket nagybátyám élete „leveléből” ide kívántam hozni. Nagybátyám „leveléből”, aki kisgyermek koromban apám helyett apám volt, és aki gyermekeink egyik pótnagypapája (Gyuri-ótája) lett, valódi nagypapájuk egyik oldalról sem lévén.

Nyugodjon békében, és örvendezzen az Úr látásában!

SCHAUERMANN HENRIK

Öt napos klub Hidason

2009. július 13.-a és 17.-e között 5 napos Örömhír Klubot rendezett a VISZ Hidason. Két faddi helyszín, (Gyerekotthon, cigánytelep) után, délután négykor érkezett a szolgáló csapat Hidasra. Öt napon keresztül hallgathatták a hidasi gyerekek „Jézus az én Megváltóm és barátom” címmel Jézus életének egy-egy fejezetét. Hallhatták az evangéliumot: Jézus megbocsátja a gutaütött ember bűneit (hétfő); Jézus segít a tanítványoknak a viharban (kedd); Jézus meggyógyítja a százados szolgáját (szerda); Jézus találkozik a samáriai asszonnyal (csütörtök); Jézus válaszol a törvénytudó kérdésére (péntek); ezen kívül pedig Hudson Taylor kínai misszionárius életéről ismerhettek meg egy folytatásos missziós történetet. A helyi Metodista testvéreknek (Anna és Klári) köszönhetően vártak minket a gyerekek, és egy-egy pohár hideg víz, köszönet érte. Hétfőn és kedden gyülekezetünk lelkésze és kántora lelkes énekléssel segítette az alkalom elkezdését. Áldott gondolat volt ez, hálásak voltunk, vagyunk érte! Kedden és csütörtökön lehettem a szolgáló csapat része. Kedden hálás voltam a testvéri fogadtatásért, az imaháttérért, amire szükségünk is volt. Hárman voltunk: M. Maya a Bibliái leckét mondta el a gyerekeknek, én a missziós történet egy epizódját villantottam fel (Hudson Taylor, kínai misszionárius élete), illetve az aranymondás tanítása várt rám, Kőszegi Sanyi az adminisztráció nehéz terhét vállalta magára nagy lelkesedéssel. Énekléssel, játékkal ért véget az alkalom. Csütörtökön Szuhánszki János testvérem és Kőszegi Dóri támogató segítségével mondhattam el a Bibliái történetet és folytathattam H. Taylor kalandos, de áldott életének újabb fejezetét. János az éneklésben volt nélkülözhetetlen segítségem, az autózvezetés mellett, Dóri vezette a névsort, osztotta az ajándékokat, és az aranymondás gyakoroltatását vette át tőlem nagy lelkesedéssel.

Hálás vagyok a két napért, amit ott tölthettem, áldott alkalmaknak éreztem. A gyerekek lelkesen vártak minket, örömmel vettek rész az alkalmakon. Egymást előzve

mondták fel az előző napi aranymondást, az ismétlő játéknál az is kiderült: a leckére is figyeltek. Klárral és Annával beszélgetve felmerült az is: jó lenne, ha lehetne ennek folytatása év közben is, örömhír klub indulhatna Hidason is. (?) Imádkozunk érte! Gyermekéért, akik jönnének és felnőttekért, akik szolgálának ott.

Ha Hidas, akkor István! Már hétfő este hallottam Laci és Margó beszámolójából a fura, tetovált fiatalemberről, aki zavarta az alkalmat. Imában kértem Isten segítségét, hogy valahogy távol tartsa őt a hét többi napján! Urunknak azonban más terve volt! István (Isten, ahogy magát hívta) jött, kérdezett és zavart minden nap. Bosszantott. Először azért, mert tényleg zavarta az alkalmat. Másodszor azért, mert kérdezett. Túl sokat. A válasz pedig csak újabb, erőszakosabb kérdészavagyat ébresztett benne... a válaszok nem elégitették ki. Csütörtökön ráébredtem: Szomjas. Valódi szomjúság él benne, de nincs igazán türelme, keres..., de talán nem jól... - már nem zavar, nem bosszant a kérdéseivel, mégis eszembe jut. Tehettem volna többet érte? A gyerekekhez mentem, és ő már nem gyerek... talán a lelke mélyén mégis.. szomjas gyerek. Imádkozom érte. Bár kaphatna igazi válaszokat.

Elmúlt bónapban...

Néhány mozaik

a 2009-es tiszaligeti családi táborról

Egyházunk családi táborát 2009. július 7.-től 12.-ig rendezte meg a szokásos helyen Szolnok-Tiszaligeten. A résztvevők száma kevesebb volt a korábbi évekhez képest, de így is kb.250-300 fő, ebből 80 feletti gyermek vette igénybe a családi tábor lehetőségét. Gyülekezetünkben 20 fő volt jelen.

A tábor mottó igéje: „A reménység nem szégyenít meg” (Róma 5:5), eköré az ige köré szerveződtek a női, a férfi, ifjúsági, házasköri szemináriumok és gyermekfoglalkozások. A reggeli áhítat, közös ima és kiscsoportos beszélgetés, valamint az esti evangelizációs istentisztelet színhelye a nagy sátor volt, amelyet ismét a Német Metodista Egyház Sátormissziója bocsátotta rendelkezésünkre.

Szombat délelőtt a nagy sátorban közös programra került sor „*Remény a válságban – amit a válságról mindenkinek tudni kell(ene)*” címmel, melyen dr. Bóna Zoltán református lelkész, az Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtitikára, Csernák István egyházunk szuperintendense és Kovács Zoltán szekszárdi lelkészünk tartott előadást. Ezen előadásokból szeretnék itt néhány gondolatot megosztani veletek.

Dr. Bóna Zoltán a válságról, annak emberi és társadalmi vonatkozásairól beszélt a keresztyén ember szemszögéből. Csernák István egyházunk Szociális Hitvallásáról, Kovács Zoltán pedig a válsággal kapcsolatos aktuális teológiai felfogásokról beszélt.

Dr. Bóna Zoltán

- A válság önmagában nem tragédia, az lehet egy új kibontakozásnak a lehetősége. A kimenet lehet tragédia, vagy új megoldás.
- Minden válság az ember személyes vagy kollektív válságából adódik.
- Sem a teremtőt, sem a teremtést nem lehet okolni a válsáért. A teremtés jó (sikerült), de az ember fordult el teremtőjétől, elidegenedett Istentől és a paradicsomi állapottól. A válság kiindulása a bűnbeesés, ez a válság negatív oldala, a pozitív oldala a kegyelem. „Fájdalommal fogsz szülni”, de lesz utódod. „Orcád veritékével keresd meg kenyeredet”, de meglesz a kenyered. Az élet egy állandó küzdés. A dinamika: a válságból billenhetek a különböző bűnök világába, de a kegyelem alapján billenhetek az életre is. Isten felkínálja a válságból való kimenet lehetőségét, ezt a lehetőséget adja tovább az evangélium (örömmüzenet) hirdetése. E földön nem válok angyallá, de a válságból az „angyali” világ felé indulhatok el.
- Az ember tragédiája a töretlen emberi fejlődésbe vetett hit mítosza (ez lehet liberális, marxista...). A hit ellentéte nem a hitelenség, hanem a tévhit. A gazdasági és technikai fejlődésbe vetett hit az embert a válságból való rossz kimenetelére irányba taszítja. Azért nem lehet a gazdasági fejlődés mítoszát elfogadni, mert az irreális egyenlőtlen elosztást célozza meg. A válságkezelés csak antropológiai és teológiai lehet. A válság megoldása nem kerülheti meg az embert. Szabad akaratunkból belemehetünk a bajba, de ugyanígy, szabad akaratunkból nem tudunk abból kijönni.
- A válság az emberi lét alapállapota, a válságból való kilépés a kegyelem. A „tudatipar” (tudatformáló reklám, TV, stb.) is oka az emberi kétségbeesésnek, rossz érzésnek. A vásárlói kényszer is sok baj okozója.
- A közéleti ember feladata felhívni a figyelmet a csalásokra és az értékekre, a kegyelemre.
- Az egyháznak nem egyformáknak kell lenniük, hanem beszéljünk egymással, és legyenek közös programjaink. A karitatív tevékenységnek kellene ökumenikusnak lennie igazán. Fontos a civil kezdeményezés.
- A magyar társadalomban is nagy a felelősége és bűne az értelmiségnek (mi ellen, és mi mellett emeli fel a szavát, mi mellett tart ki!). Sík Sándor mondta: „Semmi nem számít úgy, mint a példa.”

Csernák István

- Már kb. 20 éve gazdasági válságban van hazánk. Kevesebbet beszélünk viszont az erkölcsi válságról. Egyháztagjaink között is megjelennek ezek a válságformák. Az egyház nem tud a válsággal szemben védelemet adni, de segíthet a pozitív kimenetelben.
- Az egyház is válságokkal küszködik: elidegenedés az egyházaktól; identitási problémák.
- Választ és támpontot találunk az Egyházunk Szociális Hitvallásában:
 - A gazdasági rendszer is Isten megítélése alá esik
 - Nem támogatjuk, hogy egy kézben túlzottan nagy anyagi érték összpontosuljon. Ez nem Isten akarata.
 - Isten megítélése szolgálhatja a krízisből való kimenetelt is.
 - Nem tesszük felelőssé a szegényeket a szegénységükért.

- A szerencsejátékok fenyegetik a társadalmat. Hívó ember tartsa magát távol a szerencsejátékoktól.
- Az ember fontosabb, mint a profit. A föld gazdagságát igazságosan kell elosztani.
- Környezetvédelem hangsúlyozása.
- Jakab levele 4. rése a hívó ember állásfoglalását alapozza meg:
 - Önzés bűne alapozza meg a válságot
 - „Irigység, becületesség” a hívó ember kérdései is.
- Az igazi válság a lelkünkben van, nem a pénzügyi viszonyainkban: összehasonlítgatás, túlzott magabiztosság, elbizakodottság.
- Isten a „most”-ra teszi a hangsúlyt az adakozásnál, mi sokszor a „majd”-ban gondolkodunk. A jó kedvű adakozást elő kell készíteni a szívünkben: *„Mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten””. 2Kor. 9.7*
- Az Isten szeretetét hogy tudjuk kifejezni a mai ember számára? Hogy tudunk befogadó gyülekezetté lenni a gondban lévő emberek számára? Egy-egy ember megsegítése a társadalom megsegítését is jelenti.

Az evangélikázciók után esténként kulturális programok következtek: Jazz est, Teizé-i imaest, kulturális vetélkedő, Czabán Angelika előadói estje és Széles Tamás színművész és Huzella Péter énekes előadói estje.

Széles Tamás többek között Tóth Árpád: „Isten oltó-kése” című versét is elmondta:

Isten oltó-kése

Pénzt, egészséget és sikert
 Másoknak, Uram, többet adtál,
 Nem kezdek érte mégse pert,
 És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
 Próbáid áldott oltó-kése bennem
 Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
 Új szépséget teremni sebez engem.

Nem én vagyok az első mostohád;
 Bordáim közt próbáid éles kését
 Megáldom, s mosolygom az ostobák
 Dühödtté jáját és hiú mellverését.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
 A kín, mert tudom, tied az én harcom,
 És győztes távolokba néz
 Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.

TÓTH ÁRPÁD

Vasárnapi úrvacsorai istentiszteletünket az MTV is felvette, előreláthatólag október 4-én fogja közvetíteni a televízió.

(Fényképek honlapunkon láthatóak.)

SCHAUERMANN MÁRTI ÉS HENRIK

Még Tiszaliget...

Van egy hely, van egy időszaka az évnnek, amely után már szinte a vége után egy perccel vágyakozik a szívem: a családi tábor Tiszaligeten. Hét évvel ezelőtt itt volt életem legcsodálatosabb találkozása Megváltómmal, így mindig fontos hely marad az életemben. Várom azért is, mert sok testvéremmel szinte csak itt találkozhatok az év folyamán, mindig örömmel töltenek el ezek a találkozások, jó érzés régen nem látott emberekkel ott folytatnia a beszélgetést, ahol alig egy évvel korábban abbahagytuk. Valahogy mindig találunk közös témát. A sok ismerős mellett hálás vagyok az új arckéért, új találkozásokért, mint ahogy idén is megtörténhetett. Tiszaliget: találkozás régen látott szeretteimmel, családommal, pihenés, kikapcsolódás, feltöltődés, együttlét, közösség egymással és Istennel, szolgálat.

Ebben az évben Tiszaliget számomra már áprilisban elkezdődött. Akkor találkoztunk, mi gyerekmunkások, hogy a családi tábor gyerekmunkáját előkészítsük. Nagyon áldott alkalom volt. Az óvodások és kisiskolások számára már szinte készen állt a program, ahogy az már hagyományosan lenni szokott. Ezen a területen már olajozottan megy évek óta a szolgálat. A tinik programjával kapcsolatban még csak az ötletelés szintjén tartottunk induláskor. Volt egy lelkes csapatunk, a nap végére együtt volt a mi programunk is. Feladatok és vállalkozók egymásra találtak, imádkoztuk és vártuk Tiszaligetet. Persze, ahogy közeledett az idő, folytak az egyeztetések, kinek melyik nap, melyik téma lenne alkalmas. Úgy gondolom tartalmas, jó programokkal sikerült várunk a tiniket. Kedden és szerdán este egy színdarab tanulására hívtuk a csapatot, készültünk a csütörtök esti családi Istentiszteletre. Az ötletgazda Khaled Laci, a főrendező Sztupkai Kristóf volt, én pedig, mint a rendező segédje igyekeztem ötletekkel, tanácsokkal előrelendíteni a munkát. Jó csapat lettünk! Kedden este 22 tinivel kezdtük meg a munkát, néhányan jöttek még, de volt olyan is, aki inkább csak néző maradt. Kristóf elmondta, miről szól a jelenet, megpróbáltuk kialakítani csoportokat, és elkezdtük a próbákat. Izgalmas volt. Az egész első estén megpróbáltunk egy csapat lelkesen ismerkedő, önmagát produkáló, harsányan jókedvű csapatot komoly munkára bírni... kissé ijedten néztünk egymásra Kristóffal az alkalom után, mi lesz ebből? Másnap reggel megnéztük videón is, hova kellene eljutnunk. Szerda este sem látszott még igazán késznek a produkció, akkor meg a kellékek zavartak kicsit. Csütörtök délután mégis történt valami. A délutáni próbán a strandidő ellenére ott volt mindenki. Hosszabb volt a próba, mint gondoltuk, de nem zúgolódtak. A végeredményt a jelenlévők láthatták. Hogy mi lett belőle? Lehet, hogy nem nekem kellene minősítenem, de azt elmondom, hogy számomra megrendítő volt azokat a srácokat úgy, olyan komolyan, mélyen jelen

lenni, úgy átadni az üzenetet, ahogy tették. Pedig én láttam a próbákat! Vagy éppen azért, mert láttam a próbákat.

A délelőtti tini munkában egész héten részt vehettem. Két napnak témafelelőse, vezetője voltam, a többi napon segítőként voltam jelen. A heti témánk: „*Üzeneted jött - az üzenet minden napra*”, Jakab levelének egy-egy részlete volt.

Szerda: Túlélőcsomag stressz-helyzetekre (Jakab 1:2-8) „*Teljes örömmel tartásotok testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek*” (Jak 1:2) – Milyen kísértésekkel találják szemben magukat a mai (keresztyén) fiatalok? Mit tanácsol Jakab ebben a helyzetben? Játékokkal, csoportos beszélgetésekben, a Bibliából kerestük a választ, és állítottuk össze a „túlélőcsomagunkat”:

1. Örülj neki!
2. Értsd meg a lényegét!
3. Nézd a helyzetet Isten szemszögéből!
4. Ragaszkodj Istenhez!

„*Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől.*” (Jak 1, 5). Ez így persze egy leegyszerűsített vázlata az alkalomnak. Izgalmas, mély válaszok, őszinteség, megoldáskeresés jellemezte az alkalmat. És persze vidámság, öröm, lelkes tinikkel.

Csütörtök: Éld meg! (Jakab 1:19-27)

Péntek: A hit cselekszik (Jakab 2:14-24) Talán a legizgalmasabb óra volt számomra. Nem működtek tanult reflexek... Játék: Mit tennél, ha ... Valós élethelyzetek, ahol a hit megmutatása cselekvést igényel(ne). Szinte reflexből válaszolták a tinik: imádkoznék a bajba jutottért... igen ez is fontos, de... Hány keze és mennyi pénze van Istennek? Mit teszel? Néha rád vár Isten, hogy a keze, pénze légy... Te vagy az, aki be tud vásárolni az ágyban fekvő betegnek, te tudod felsegíteni a biciklivel felbukott társadat... Az Igazi hit, olvastuk Jakab üzenetét, - cselekvő, - gondoskodó, főleg a szükségét szenvedők felé, - áldozatkész, - bátor.

Szombat: Imádkozz! (Jakab 5, 13-18)

Vasárnap: Mosd ki a szád! (Jakab 3, 1-12)

Minden napnak jellemzője volt a játék, a csoportos és egyéni válaszadások, közös igetanulmányozás, dramatizált helyzetek a Bibliából, vagy az életből. Aranymondás tanulása, éneklés.

Péntek és szombat este Khaled Laci tartott filmvetítéses beszélgetést a tiniknek. Jó volt, hogy egész héten a csapattal lehettem, így jobban megismerhettem őket, beszélgettünk az alkalmakon kívül is, úgy érzem, kicsit összenőttünk. Ez a hét arra is jó volt, hogy megértsem, Urunk a tinik között akar látni engem, ők az én igazi korosztályom, ők a rám bízottak. Hálás vagyok érte!

Különleges áldás volt számomra ezen a héten, hogy volt négy „saját” tini lányom is.

A Kőszegi család négy lánnyal ajándékozott meg erre a hétre. Hálás vagyok érte! Izgalmas volt. Néha birkóztunk, én néha nagyon felnőtt voltam, ők meg nagyon tinik cserébe. Az idő nagy részében azért szót értettünk, és jól kijöttünk egymással. Nem bántam meg, sok szép pillanatot őrzök velük kapcsolatban. Együtt örültünk Ráhel születésének, amikor már képünk is volt együtt szaladtunk megmutatni, mindenkinek, aki szembejött, este olykor az esti puszi is, vagy egy-egy ölelés is belefért, vagy a reggeli megbeszélések, bár...(de ez maradjon a mi titkunk, ugye lányok?) A strandon egy szavam nem lehetett: a tenyerükön hordoztak...(a vízben). Nekik köszönhetem azt is, hogy kétszer is lecsúsztam az óriáscsúszdán! (HÚ!). Ötödik lányként velünk volt Anca néni unokája, Dalma is, vele könnyebb dolgom volt, őt Anca fegyelmezte én meg felhőtlenül élveztem a társaságát. Így voltunk mi heten együtt: fogadott családja egy másnak egy felejtethetetlenül szép hétre.

A reggeli áhítatok közül kettő vált különösen hangsúlyossá számomra: csütörtök reggel Máté 14, 22-33 alapján szólt az igehirdetés, szombaton az Apostolok Cselekedetei 27, 9-37 vezetett minket a gondolkodásban, imádságban. Személyes életem számára hordozott mindkettő üzenetet. Csütörtökön azt érthettem meg, hogy Jézus néha számomra érthetetlen helyzetekbe kényszerít, mint a tanítványokat a csónakba. Nem értem, nem érthetem Őt, és ez olykor félelemmel tölt el, rettegés költözik a szívembe. De ha Jézus hívó szavára, akár a biztosat is hátrahagyva, csak Rá tekintve elindulok, Ő képessé tud tenni akár a vízen-járársra is. Ha elfordítom róla a tekintetem, és a viharaimra figyelek, süllyedni kezdek. Ekkor elég egy kiáltás, és kinyújtja felém a karját, **NEM HAGY ELVESZNI, MERT AZ ÖVÉ VAGYOK!** Ő az, aki elveszi félelmeimet, aki hitemet erősíti, aki megtart minden helyzetben. Csak RÁ kell figyelmem, felé kell fordítanom a tekintetemet.

Szombaton világossá vált számomra, hogy a viharok természetes velejárói életünknek, és a viharos időszakokra „szélcsend” idején a nyugalmi időben lehet és kell felkészülni. Egyedül Isten igéje tart meg a viharok idején is, de ne akkor kapkodjak utána, ha már megvan a baj. Készülj fel! Maradj kapcsolatban Istennel, hogy legyen mibe kapaszkodnod a viharban! Kérhetem, hogy kerüljenek el a viharok, de ennél fontosabb, hogy azt kérjem, ha mégis jön a vihar, tudjak benne viselkedni, cselekedni. Végül: nem vagyunk egyedül életünk hajójában! Bár lehetnének a mi kis hajónk Pálja, aki Istenre figyelve utat, bátorítást, reményt tud mutatni másoknak! Adja Urunk, hogy így legyen. Hajónk a család, a gyülekezet, a város, ahol élünk, munkahelyünk stb. Legyek rajta, én a Te embered Uram, hadd figyeljek mindig Rád. Egy ének jutott erről eszembe, gyakran éneklek magamban azóta: „Tégy Uram engem áldássá, Lelkedet úgy várom! Tedd Te a szívem hálássá, hogy neked szolgáljon. Bárhová küldesz, ajkamról Zengjen az új ének, Tégy Uram, engem áldássá, Oly sok a bús élet!”

Az esti alkalmak közül két estét szeretnék kiemelni. Az egyik Czabán Angelika gyönyörű dalesteje pénteken. Dicsőítő énekek gitárkísérettel. Egyszerűségében nagyszerű, felemelő alkalom volt.

Szombaton este Széles Tamás és Huzella Péter előadói estje koronázta a hetet. Irodalom és zene, a kereső ember és a Megváltó találkozása versben, zenében a magyar és világirodalom gyöngyszemeivel gondolatébresztő és lélekemelő szép este volt, köszönet érte.

HA szabad egy hiányérzetemet is megfogalmazni: Nekem hiányoztak a délutáni beszélgetések. Az eddigi években voltak tematikus, illetve az esti evangélicizáció előkészítő beszélgetések, imaalkalmak. Talán azért, mert délelőttönként a tinikkel voltam, vágytam volna szervezett, "felnőtt" beszélgetésekre is.

*_*_*_*_*_*

Azóta történt: 2009. július 16-án csütörtökön volt a házassági évfordulónk. A 15. Hosszú idő. Sajgott kicsit a szívem, mert már nem vagyunk együtt. Nem ment tovább. Eljöttem, mert úgy éreztem, ebből a hajóból ki kell szállnom, magamért, Jézusért...

Reggel, mielőtt „szolgálati útra” indultam volna Faddra és Hidasra, (5 napos örömhír klub), kinyitottam az Útmutatót, és ezt az ígét olvastam: „Jézus ezt mondta nekik: Senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövőd világban pedig az örök életet.” (Lukács 18,29-30). Hálát adtam ezekért a szavakért, mert Isten áldását érzem az életemen: benne meggazdagodott új életet élhetek az Ő kegyelméből. A hajóban maradottért pedig imádkozom, hogy ő is megtapasztalhassa Isten kegyelmét az életében, hogy felismerje Jézusban személyes Megváltóját!

KOVÁCSNÉ HORVÁTH CSILLA

Helyes tartás

Az alázatosak öröklik a földet, és teljes békességet élveznek.

Zsolt. 37.11

Kertes családi házban lakunk, amelyben néhány málnatő is kínálja finom, ízletes gyümölcsét. Mint sok mindenben, a mezőgazdaságban is (és egyáltalán az életben) fáradságos testi munkával lehet hozzájutni tevékenységünk céljához, a gyümölcsöshöz. Rájöttem, hogy amikor már leszedtem a málna szemeket, érdemes lehajolni, és alulról belenézni a málnabokorba, mert ott még nagyon sok szép gyümölcs van elrejtve.

Arra gondoltam, hogy Istennel szembeni viszonyunkban is nagyon fontos a meghajtott fej, vagy derék, mert így válunk alkalmassá arra, hogy kegyelmes Urunk előre elkészített ajándékait észrevegyük, és elfogadhassuk azokat.

SCHAUERMANN HENRIK

Kérések

Uram, adj nekem tiszta szemet
észrevenni mások baját,
és ajándékozz halló fület
meghallani mások jaját!

Fürge kezét sebet kötözni,
enyhíteni fájdalmaikat!
S a mi rideg, hideg korunkban
szerető, gyengéd szavakat!

Fürge lábat, Uram, nevedben
szolgálni és segíteni,
míg a legmélyebb békességet
minden testvérem megnyeri!

ISMERETLEN SZERZŐ UTÁN NÉMETBŐL FORDÍTOTTA
TÚRMEZEI ERZSÉBET

Menedék

S mikor völgyünkre tört az áradat,
s már hegy se volt, mely mentő csúccsal intsen,
egyetlen kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.

ÁPRILY LAJOS